

Լաոդիկեա — Թիվ հինգ

Վերջին երեքը

Jeff Pippenger

2023-09-03

Իդեալականորեն, յոթ եկեղեցիները և յոթ կնիքները պետք է հասկացվեն որպես զուգահեռ խորհրդանիշներ, որոնք ներկայացնում են նույն պատմության ներքին և արտաքին գծերը: Կարևոր է նաև նկատել, որ վերջին երեք եկեղեցիներն ու վերջին երեք կնիքները քննելիս՝ առաջադիմական պատմությունը ներկայացնող պատմական գիծը խորհրդանիշների առաջնային թեման չէ: Երբ եկեղեցիները կիրառվում են զուգահեռ պատմությունների համատեքստում, պատմության առաջընթացը խորհրդանշության էական տարր է, սակայն այդպես չէ, երբ վերջին երեք եկեղեցիներն ու կնիքները դիտարկվում են որպես ինքնին խորհրդանիշ:

Վերջին երեք եկեղեցիները, որպես խորհրդանիշ, վերաբերում են երեք խմբերի փոխհարաբերությանը և տարբեր եկեղեցիներով ներկայացված երկրպագուների այդ երեք խմբերի փոխազդեցության ընթացքին: Վերջին երեք կնիքները ճանաչում են Աստծու ժողովրդին, ինչպես ներկայացված է Մովսեսով և Եղիայով: Եղիան ներկայացնում է հարյուր քառասունչորս հազարը, իսկ Մովսեսը՝ արդար մեռյալներին:

Եվ երբ նա բացեց հինգերորդ կնիքը, ես տեսա զոհասեղանի տակ նրանց հոգիները, որ սպանվել էին Աստծու խոսքի համար և այն վկայության համար, որ պահում էին: Եվ նրանք բարձր ձայնով աղաղակեցին՝ ասելով. Մինչև ե՞րբ, ո՞վ Տեր, սուրբ և ճշմարիտ, չես դատում և վրեժ չես առնում մեր արյան համար երկրի վրա բնակվողներից: Եվ նրանցից յուրաքանչյուրին տրվեցին սպիտակ հանդերձներ, և նրանց ասվեց, որ դեռ մի փոքր ժամանակ հանգստանան, մինչև որ լրացվի նաև իրենց ծառայակիցների և իրենց եղբայրների թիվը, որոնք պիտի սպանվեին, ինչպես իրենք: Եվ երբ նա բացեց վեցերորդ կնիքը, ահա մեծ երկրաշարժ եղավ. և արեգակը սևացավ մազեղեն քուրձի պես, և լուսինը եղավ արյան նման: Եվ երկնքի աստղերը ընկան երկրի վրա, ինչպես թզենին է գցում իր խակ թուփերը, երբ սաստիկ քամուց ցնցվում է: Եվ երկինքը հեռացավ մագաղաթի պես, երբ այն գլորվում է. և ամեն լեռ ու կղզի շարժվեցին իրենց տեղերից: Եվ երկրի թագավորները, և մեծամեծները, և հարուստները, և հազարապետները, և գորավորները, և ամեն ծառա, և ամեն ազատ մարդ թաքնվեցին քարայրներում և լեռների վեմերի մեջ: Եվ ասում էին լեռներին ու վեմերին. Ընկե՛ք մեր վրա և ծածկեցե՛ք մեզ նրա երեսից, որ նստում է աթոռի վրա, և Գառան բարկությունից. որովհետև եկել է նրա բարկության մեծ օրը, և ո՞վ կարող է կանգնել: Հայտնություն 6:9–17:

Քույր Ուայթը հայտնում է մեզ, որ հինգերորդ կնիքը վերաբերում է «ապագայում եղած ժամանակահատվածի»: Հինգերորդ կնիքի համարները հարց են բարձրացնում, թե երբ է Աստված դատելու պապականությանը՝ Միջնադարի խավար ժամանակներում Աստծո ժողովրդին սպանելու համար: Պատասխանը տրվեց, որ «վերջին օրերում» Աստված դատելու է պապականությանը նրանց այդ սպանության համար, ինչպես նաև

պապական նահատակների մեկ այլ խմբի համար, որոնք նույնպես պետք է սպանվեին պապականության կողմից Կիրակնօրյա օրենքի ճգնաժամի ժամանակ:

«Երբ Նա բացեց հինգերորդ կնիքը... [Հայտնություն 6:9–11]: Այստեղ Հովհաննեսին ներկայացվեցին տեսարաններ, որոնք իրականության մեջ դեռ չէին, այլ այն, ինչ պիտի լինեին ժամանակի ապագա մի շրջանում»: Ձեռագրային հրատարակություններ, հատոր 20, էջ 197:

Ներշնչանքը նույնպես հաստատում է, որ գոհասեղանի տակ եղող այն հոգիները, որոնք ցանկանում են իմանալ, թե երբ Աստված պիտի դատի պապականությանը, կապված են Հայտնության տասնութերորդ գլխում այն հրեշտակի երկու ձայների հետ, որը լուսավորում է երկիրը իր փառքով:

«Երբ հինգերորդ կնիքը բացվեց, Հովհաննես Հայտնիչը տեսիլքում գոհասեղանի ներքո տեսավ այն բազմությունը, որ սպանվել էին Աստծո Խոսքի և Հիսուս Քրիստոսի վկայության համար: Դրանից հետո եկան այն տեսարանները, որոնք նկարագրված են Հայտնության տասնութերորդ գլխում, երբ նրանք, ովքեր հավատարիմ և ճշմարիտ են, կանչվում են Բաբելոնից դուրս: Հայտնություն 18:1–5՝ մեջբերված»: Manuscript Releases, հատոր 20, 14:

Հայտնության տասնութերորդ գլխում կաթոլիկության դատաստանը կրկնակի է, որովհետև այնտեղ և այն ժամանակ նա պատժվում է ոչ միայն նրանց համար, որոնց նա պիտի սպանի «վերջին օրերում», այլև պապական իշխանության Մուր դարերի ընթացքում սպանվածների համար:

Եվ լսեցի մի այլ ձայն երկնքից, որ ասում էր. Դո՛ւ րս եկեք նրանից, իմ ժողովուրդ, որպեսզի նրա մեղքերին մասնակից չլինեք, և որպեսզի նրա պատուհասներից չստանաք: Որովհետև նրա մեղքերը հասել են մինչև երկինք, և Աստված հիշել է նրա անօրենությունները: Հատուցե՛ք նրան այնպես, ինչպես նա հատուցեց ձեզ, և կրկնապատկեցե՛ք նրան կրկնակի՝ ըստ նրա գործերի. այն բաժակում, որով նա լցրեց, լցրե՛ք նրան կրկնակի: Հայտնություն 18:4–6.

Վեցերորդ կնիքը ներկայացնում է Աստվածաշնչի դասական պատկերացումներից մեկը այն իրադարձությունների մասին, որոնք անմիջապես նախորդում են Քրիստոսի Երկրորդ Գալստյանը՝ յոթ վերջին պատուհասների ժամանակ: Այն ավարտվում է Հայտնության յոթերորդ գլխի ներածությամբ, որը տալիս է վեցերորդ կնիքի վերջին խոսքում բարձրացված հարցի պատասխանը՝ «ո՞վ պիտի կարողանա կանգնել»: Կան երկու խմբեր, որոնք կկանգնեն որպես Աստծո դրոշակ՝ կիրակնօրյա օրենքի ճգնաժամում, որն ավարտվում է, երբ հասնում են յոթ վերջին պատուհասները: Այդ երկու խմբերն են հարյուր քառասունչորս հազարը, որոնց ներկայացնում է Եղիան, և «մեծ բազմությունը», որոնց ներկայացնում է Մովսեսը: Մովսեսի և Եղիայի այս երկու խորհրդանշանները նախկինում արդեն նույնացվել էին որպես նրանք, ովքեր կանգնած են աշխարհի վերջում, որովհետև երկուսն էլ Քրիստոսի հետ կանգնեցին Պայծառակերպության լեռան վրա:

Պապական նահատակների առաջին խումբը Խավար դարերից ստացավ սպիտակ հանդերձներ, իսկ երկրորդ խումբը, որի համար նրանց ասվեց սպասել մինչև որ այդ խումբը լրացվի, «մեծ բազմությունն» է, որոնք նույնպես սպիտակ հանդերձներ են կրում: Հինգերորդ և վեցերորդ կնիքները հինգերորդ և վեցերորդ եկեղեցիների զուգահեռ պատմություն չեն ներկայացնում, այլ վկայություն են տալիս այն երկու խմբերի մասին, որոնք «վերջին օրերում» կանգնում են որպես դրոշ Տիրոջ համար: Այդ երկու խմբերն են նրանք, ովքեր հռչակում են Հայտնություն գրքի տասնութերորդ գլխի երկու ձայների պատգամները: Այն պատգամը, որ ապա հռչակվում է, ուղեկցվում է Սուրբ Հոգու հեղումով, ինչպես նախապատկերված է Հոգեգալստյան պատմությամբ և Ադվենտիզմի սկզբում Կեսգիշերյան աղաղակի պատմությամբ:

«Հրեշտակը, որ միանում է երրորդ հրեշտակի պատգամի հռչակմանը, իր փառքով պետք է լուսավորի ամբողջ երկիրը: Այստեղ կանխասացված է համաշխարհային ընդգրկման և անսովոր գործության մի գործ: 1840–44 թվականների ադվենտական շարժումը Աստծո գործության փառավոր դրսևորումն էր. առաջին հրեշտակի պատգամը հասցվեց աշխարհի յուրաքանչյուր միսիոներական կայան, և որոշ երկրներում եղավ այնպիսի մեծագույն կրոնական հետաքրքրություն, ինչպիսին որևէ երկրում չէր տեսնվել տասնվեցերորդ դարի Ռեֆորմացիայից ի վեր. սակայն այս բոլորը պետք է գերազանցվեն երրորդ հրեշտակի վերջին նախազգուշացման ներքո կատարվելիք հզոր շարժմամբ»:

«Գործը նման կլինի Պենտեկոստեի օրվա գործին: Ինչպես որ «առաջին անձրևը» տրվեց Սուրբ Հոգու հեղումով ավետարանի սկզբնավորման ժամանակ, որպեսզի թանկագին սերմը ծլարձակի, այնպես էլ «վերջին անձրևը» կտրվի դրա ավարտին՝ հունձքի հասունացման համար: «Այն ժամանակ պիտի ճանաչենք, եթե շարունակենք Տիրոջը ճանաչել. Նրա էլքը հաստատված է ինչպես արշալույսը, և Նա պիտի գա մեզ մոտ անձրևի պես, ինչպես վերջին և առաջին անձրևը երկրի վրա»:

Ովսեա 6:3: «Ուրեմն ուրախացե՛ք, Սիոնի որդիներ՝ ը, և ցնծացե՛ք Տեր ձեր Աստծով, որովհետև Նա ձեզ տվեց առաջին անձրևը չափավորությամբ, և ձեզ համար պիտի իջեցնի անձրևը՝ առաջին անձրևը և վերջին անձրևը»: Հովել 2:23: «Եվ վերջին օրերում, ասում է Աստված, Իմ Հոգուց պիտի թափեմ ամեն մարմնի վրա»: «Եվ պիտի լինի, որ ամեն ոք, ով կանչի Տիրոջ անունը, պիտի փրկվի»: Գործք 2:17, 21:

«Ավետարանի մեծագործությունը չպետք է ավարտվի Աստծո գործության պակաս դրսևորմամբ, քան այն, որով նշանավորվեց նրա բացումը: Այն մարգարեությունները, որոնք կատարվեցին վաղ անձրևի հեղմամբ՝ ավետարանի բացման ժամանակ, կրկին պետք է կատարվեն վերջին անձրևի ժամանակ՝ նրա ավարտին: Ահա «գովության ժամանակները», որոնց էր սպասում Պետրոս առաքյալը, երբ ասում էր. «Ապաշխարեցե՛ք ուրեմն և դարձի՛ եկեք, որպեսզի ձեր մեղքերը ջնջվեն, երբ Տիրոջ ներկայությունից գան գովության ժամանակները, և Նա ուղարկի Հիսուսին»: Գործք 3:19, 20»: The Great Controversy, 611.

Վեցերորդ կնիքը, բարձրացնելով այն հարցը, որը Հայտնության յոթերորդ գլխում ներկայացված Եղիային ու Մովսեսին է ներմուծում, յոթերորդ կնիքի բացվելուց հետո նկարագրում է Սուրբ Հոգու հեղումը այդ երկու խմբերի վրա: Հարկ է նկատել, որ

նկարագրության մեջ կես ժամ լռություն կա: Յոթերորդ կնիքի բացվելով ներկայացված վերջին անձրևի հեղումը ներառում է լռության մի ժամանակահատված:

Եվ երբ բացեց յոթերորդ կնիքը, երկնքում լռություն եղավ մոտ կես ժամ տևողությամբ: Եվ ես տեսա այն յոթ հրեշտակներին, որ կանգնած էին Աստծու առաջ, և նրանց տրվեցին յոթ փողեր: Եվ մեկ ուրիշ հրեշտակ եկավ ու կանգնեց զոհասեղանի մոտ՝ ունենալով ոսկե բուրվառ, և նրան շատ խունկ տրվեց, որպեսզի այն մատուցի բոլոր սրբերի աղոթքների հետ միասին այն ոսկե զոհասեղանի վրա, որ գահի առաջ էր: Եվ խնկի ծուխը, որ սրբերի աղոթքների հետ էր, հրեշտակի ձեռքից վեր ելավ Աստծու առաջ: Եվ հրեշտակը վերցրեց բուրվառը, այն լցրեց զոհասեղանի կրակով և գցեց երկրի վրա. և եղան ձայներ, որոտումներ, փայլակներ և երկրաշարժ: Հայտնություն 8:1-5:

Ինչպես հենց նոր նշվեց «Մեծ պայքար»-ի այդ հատվածում, վերջին անձրևը սկսում է թափվել, երբ հզոր հրեշտակը իջնում է և իր փառքով լուսավորում երկիրը: Վերջին անձրևը սկսվեց, երբ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին «Նյու Յորք քաղաքի մեծ շենքերը տապալվեցին»:

«Հիմա՝ տարածվում է այն խոսքը, թե ես հայտարարել եմ, որ Նյու Յորքը պիտի սրբվի մակերնթացային ալիքով: Մա ես երբեք չեմ ասել: Ես ասել եմ, երբ նայում էի այնտեղ վեր խոյացող մեծ շենքերին, հարկ առ հարկ. «Ի՛նչ ահավոր տեսարաններ պիտի տեղի ունենան, երբ Տերը վեր կենա երկիրը սաստիկ շարժելու համար: Այն ժամանակ կհաստատվեն Հայտնություն 18:1-3-ի խոսքերը»: Հայտնության տասնութերորդ գլխի ամբողջությունը նախագուշացում է այն բանի մասին, ինչ պիտի գա երկրի վրա: Բայց ես առանձնապես ոչ մի լույս չունեմ այն մասին, թե ինչ է գալու Նյու Յորքի վրա, միայն գիտեմ, որ մի օր այնտեղի մեծ շենքերը պիտի տապալվեն Աստծո զորության շուռումուռ գալով ու շրջվելով: Ինձ տրված լույսից գիտեմ, որ կործանում կա աշխարհում: Տիրոջից մեկ խոսք, Նրա հզոր զորության մեկ հպում, և այս վիթխարի կառույցները պիտի ընկնեն: Այնպիսի տեսարաններ պիտի տեղի ունենան, որոնց սարսափելիությունը մենք չենք կարող պատկերացնել»: Review and Herald, July 5, 1906.

2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին վերջին անձրևը սկսեց տեղալ, և այդ անձրևի հեղումը թափվում է նրանց վրա, ովքեր ներկայացված են Եդիայի և Մովսեսի կողմից, և ներառում է լռության մի ժամանակ: Մովսեսի և Եդիայի համար լռության մի ժամանակ նույնպես ներկայացված է Հայտնության տասնմեկերորդ գլխում, որտեղ Մովսեսն ու Եդիան՝ այն երկու մարգարեները, որոնք տանջում էին աշխարհը, «սպանվեցին» փողոցներում: Մակայն երեքուկես օր հետո նրանք դուրս եկան Քորեբի քարայրից և համբարձվեցին երկինք: Վերջին անձրևի պատմության մեջ այն լուրը, որ ներկայացված է այդ երկու պատգամաբերներով, սպանվում և նետվում է փողոց, սակայն չի թաղվում, մինչև որ հարություն չի առնում: Մա այն հիմնական ճշմարտություններից մեկն է, որ Հուդայի ցեղի Առյուծը այժմ արձակում է կնիքից:

Վերջին երեք կնիքները նույնացնում են Աստծու ժողովրդի վերջին շարժումը, ինչպես այն ներկայացված է Եդիայի և Մովսեսի միջոցով: Այդ շարժումը մեռնում է և

հարություն առնում: Դա շարժում է, որովհետև աղվենտականությունը սկսվեց մի շարժմամբ, որը շարունակվեց մինչև 1863 թվականը, երբ նրանք մի կողմ դրեցին այն առաջին ճշմարտությունը, որ Վիլյամ Միլլերը առաջնորդվեց ճանաչելու: 1863 թվականին այդ շարժումն ավարտվեց, որովհետև 1863 թվականին նրանք իրավաբանորեն դարձան եկեղեցի: Ալֆան և Օմեգան պնդում է, որ եթե Նա Իր մնացյալ ժողովրդին սկսեց որպես շարժում, ապա նաև կավարտի այն որպես շարժում:

Այժմ ավարտեցինք յոթ եկեղեցիների և յոթ կնիքների ընդհանուր ակնարկը: Վերջին երեք կնիքներում մենք տեսնում ենք փրկագնվածների երկու դաս, որոնք ներկայացված են Մովսեսով և Եղիայով: Այդ կնիքները բոլորը վկայում են Հայտնության տասնութերորդ գլխի հզոր հրեշտակի մասին: Երբ նա իջավ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, փրկագնվածների երկու դաս մտան մաքրման մի գործընթացի մեջ, որը նախատեսված է բացահայտելու և անջատելու երկրպագուների երկու դասերը շարժման ներսում՝ աղվենտիզմի վախճանին, ինչպես նախապատկերված էր աղվենտիզմի սկզբի շարժմամբ: Դանիելը նշում է, որ այդ դասերից մեկը, որին նա անվանում է ամբարիշտներ, չի հասկանա գիտության աճը, մինչդեռ իմաստունները կհասկանան: Մատթեոսը մեզ հայտնում է, որ այն անձը, որ զուրկ է բացկնքված գիտության հասկացողությունից, նույնացվում է որպես հիմար կույս: Իմաստուն կույսերը կեսգիշերային ճգնաժամում ցույց են տալիս, որ հասկացել են և տիրապետում են գիտության աճին: Իմաստուններն ու հիմարները ներկայացված են կամ Ֆիլադելֆիայի եկեղեցով, կամ Լաոդիկիայի եկեղեցով: Լաոդիկիայի ամբարիշտ, հիմար կույսերը պիտի դուրս թքվեն Տիրոջ բերանից, իսկ իմաստունները ստանում են Աստծո անունը, կամ Նրա բնավորությունը, իրենց ճակատների վրա: Եթե վեցերորդ եկեղեցին՝ Ֆիլադելֆիան, ներկայացնում է իմաստուններին, ապա ինչպե՞ս է, որ յոթերորդ եկեղեցին՝ Լաոդիկիան, ներկայացնում է ամբարիշտներին: Եթե այդպես է, ապա հաջորդականությունը խախտված է, այնպես չէ: Պատասխանը, իհարկե, լուծվում է Ալֆայով և Օմեգայով:

Աստծո առաջին դավանաբանական ժողովրդի՝ հին Իսրայելի սկզբում, Մովսեսը նախապատկերում էր Քրիստոսին այդ դավանաբանական ժողովրդի վերջում:

Որովհետև Մովսեսը ճշմարիտ ասաց հայրերին. «Ձեր Տեր Աստվածը ձեր եղբայրներից ինձ նման մի մարգարե պիտի բարձրացնի ձեզ համար. նրան պիտի լսեք ամեն ինչում, ինչ որ նա ձեզ ասի: Եվ պիտի լինի, որ ամեն անձ, որ չի լսի այդ մարգարեին, պիտի բնաջնջվի ժողովրդի միջից»: Գործք 3:22, 23.

Աստծո առաջին դավանաբանական ժողովրդի վերջում Հովհաննես Մկրտիչը Եղիայի պատգամաբերն էր, որ պատրաստեց ճանապարհը Քրիստոսի առաջին գալստյան համար: Այնուհետև Հիսուսն Իր պատարագը կմատուցեր խաչի վրա և դրանից հետո կսկսեր Իր Քահանայապետական ծառայությունը երկնային սրբաբանի սուրբ տեղում: Աստծո երկրորդ դավանաբանական ժողովրդի՝ ժամանակակից Իսրայելի սկզբում, Վիլյամ Միլլերը Եղիայի պատգամաբերն էր, որ պատրաստեց ճանապարհը Քրիստոսի երկրորդ Գալստյան համար: Այնուհետև Հիսուսը հանկարծակի մտավ Ամենասուրբ Տեղը և սկսեց դատաստանը: Աստծո երկրորդ դավանաբանական ժողովրդի վերջում

վերջին Եղիա պատգամաբերը պատրաստեց ճանապարհը, որպեսզի Քրիստոսը սկսեր ողջերի դատաստանի տնտեսությունը, Իր գործի՝ որպես Երկնային Քահանայապետի, ավարտը և Իր Երկրորդ Գալուստը:

Ուիլյամ Միլլերը խորհրդանշում է ոչ միայն պատգամաբերին, այլև այն շարժումը, որի հետ նա կապված էր:

«Դոդով-դոդալով՝ Ուիլյամ Միլլերը սկսեց ժողովրդին բացել Աստծո արքայության խորհուրդները՝ իր ունկնդիրներին մարգարեությունների միջով առաջնորդելով մինչև Քրիստոսի երկրորդ գալուստը: Ամեն մի ջանքով նա գործնում էր: Ինչպես Հովհաննես Մկրտիչը ավետեց Հիսուսի առաջին գալուստը և պատրաստեց Նրա գալստյան ճանապարհը, այնպես էլ Ուիլյամ Միլլերն ու նրան միացածները հռչակում էին Աստծո Որդու երկրորդ գալուստը....»

«Հազարավորներ առաջնորդվեցին ընդունելու այն ճշմարտությունը, որ քարոզվում էր Ուիլյամ Միլլերի կողմից, և Աստծո ծառաներ բարձրացվեցին Եղիայի հոգով և գործությամբ՝ հռչակելու այդ պատգամը»: Early Writings, 229, 230, 233.

Հին Իսրայելի սկզբում Աստված կանչեց Մովսեսին, որը Եգիպտոսում ստացել էր քառասուն տարվա ապականված կրթություն, և որի պատճառով պահանջվեց քառասուն տարվա անապատային կյանք՝ նրա բնավորությունից Եգիպտոսի ազդեցությունը հեռացնելու փորձով: Իր ծնունդից քառասուն տարի անց, հասկանալով, որ ընտրված էր Աստծո ժողովրդին Եգիպտոսից դուրս բերելու համար, Մովսեսը գործադրեց մարդկային գործությունը՝ սպանելով եգիպտացուն: Քառասուն տարի անց՝ վառվող մորենու մոտ, նա ընդդիմացավ Աստծո կոչին: Վերջապես ընդունելով կոչը՝ նա անտեսեց իր որդուն թլփատելու պատվերը, մինչև որ մահվան սպառնալիքի առաջ կանգնեցվեց: Ավետյաց երկրի սահմանին նա ապստամբեց և երկրորդ անգամ զարկեց Վեմին: Հին Իսրայելի սկզբում Մովսեսը ուներ լաոդիկեցու բնավորության գծերը: Այսպիսով նա, այնուամենայնիվ, կատարեց իր բարձր և սուրբ կոչումը, ներառյալ Քրիստոսի նախապատկերումը հին Իսրայելի վերջում: Քրիստոսը, որ պայքարում էր մանրախնդրի հրեաների հետ, կամ նրանց, ովքեր ասում էին, թե հրեաներ են, բայց չէին, ներկայացնում էր փիլադելփացու բնավորությունը: Հին Իսրայելի սկզբում Մովսեսը ներկայացնում էր մի լաոդիկեցու, որ կարիք ուներ ոսկու, աչքի քսուքի և սպիտակ հանդերձների: Վերջում Քրիստոսը փիլադելփացի է:

Ադվենտիզմի սկզբում Վիլյամ Միլլերը, որին ներկայացնում էին Սարդիսում եղած այն քչերը, որոնք չէին պղծել իրենց հանդերձները, Փիլադելփիական էր, ինչպես նաև նրա հետ կապված շարժումը: Ադվենտիզմի վերջում այն շարժումը, որ 1989 թվականին ճանաչեց վախճանի ժամանակը, նույնքան Լաոդիկեական էր, որքան Մովսեսը: Միլլերական շարժումը նախատիպում է Future for America շարժումը՝ այն մարգարեական վերապահումով, որ առաջին շարժումը կատարվեց Փիլադելփիացիների միջոցով՝ Փիլադելփիայի ժամանակում, իսկ վերջին շարժումը կատարվում է Լաոդիկեացիների միջոցով՝ Լաոդիկեայի ժամանակում:

Ես 1989 թվականից սկսված այս շարժման մարգարեական պատմության ավելի մեծ մասի վկան եմ, քան որևէ այլ անձ, որ կապված է Future for America-ի պատմության հետ, և ես վկայում եմ, որ անձամբ անցել եմ այդ պատմության միջով՝ սկսած 1989 թվականից և շարունակ, որպես հաստատված լաոդիկյան ադվենտիստ: Այդ ճանապարհի երկայնքով կան բազմաթիվ հոգիներ, որոնք կհաստատեն իմ վկայությունը: Ես նաև կարող եմ հավաստիորեն վկայել, որ Ադվենտիզմի վերջում շարժման հետ կապված եղածները նույնպես հաստատված լաոդիկյան ադվենտիստներ էին: Առաջին անվանակոչված ժողովուրդը սկսվում է լաոդիկյացուց, որը դառնում է փիլադելփիացի, և ավարտվում է փիլադելփիացով: Երկրորդ անվանակոչված ժողովուրդը սկսվում է փիլադելփիացուց և ավարտվում է լաոդիկյացով, որը կոչված է դառնալու փիլադելփիացի: Սա Ալֆայի և Օմեգայի դրոշմն է:

Չնայած առաջնորդի և նրա հետ միացածների թշվառ, ողորմելի հոգևոր կուրությանը, Աստված, այնուամենայնիվ, մինչև այժմ՝ 1989 թվականից ի վեր կատարված մարգարեական նշափուլերը շարունակում էր ուղղորդել և վերահսկել: Չնայած առաջնորդի և նրա հետ միացածների հոգևոր մերկությանն ու աղքատությանը, Աստված դեռևս ուղղորդում էր այն ճշմարտությունների ապակնքման ընթացքը, որոնք Ինքը նպատակահարմար էր համարում ապակնքել: Իր ողորմության մեջ, որը երբեք չի բաժանվում Իր «ճշմարտությունից», Նա սահմանեց մաքրման մի գործընթաց, որը հնարավորություն էր տալիս, որ մի լաոդիկեցի մեռներ և այնուհետև հարություն առներ որպես փիլադելփիացի: Այդ մահն ու հարությունը նախատիպորեն ներկայացված էին Դանիելի և Հայտնության գրքերի հեղինակների միջոցով, որոնք երկուսն էլ խորհրդանշորեն սպանվեցին և հարություն առան: Հովհաննեսը հարություն առավ եռացող յուղով լի կաթսայի մեջ նետվելու մահից, Դանիելը՝ սոված առյուծների գուբից: Այսպիսով, այդ երկու գրքերը, որոնք մեկ գիրք են, շեշտադրում են մահվան և հարության խորհրդանիշը՝ որպես այն լուրի մի մաս, որն այժմ ապակնքվում է:

Քանի որ քննչական դատաստանի «վերջին օրերի» շարժումը (որը նախանշված էր Միլլերական շարժամբ) մոտենում էր ժամանակի ավարտին, Աստված նախատեսեց, որ առաջնորդը և շարժումը պետք է սպանվեն և ապա հարություն առնեն: Յոթ եկեղեցիների համատեքստում Լաոդիկիան սպանվեց 2020 թվականի հուլիսի 18-ին և առաջիկա կիրակնօրյա օրենքից առաջ պիտի հարություն առներ որպես Ֆիլադելֆիա: Հարություն առած շարժումը պիտի լիներ յոթ եկեղեցիներից, բայց այն պիտի լիներ ութերորդը: Շարժումը պիտի լիներ ութերորդը, այսինքն՝ յոթից եղածը:

Այս մարգարեական գաղտնիքը «Հայտնություն» գրքում հաստատվում է մի քանի վկաների վրա, թեև մինչև այժմ չի ճանաչվել: Այս ժամանակաշրջանում մենք այժմ մտնում ենք գազանի պատկերի փորձության մեջ, որը, ինչպես մեզ հայտնում է Քույր Ուայթը, այն փորձությունն է, որ գալիս է կիրակնօրյա օրենքից առաջ: Հենց կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ է, որ Աստծո կնիքը դրոշմվում է այդ պատմության Փիլադելփիացիների վրա: Սակայն նրանք պետք է անցնեն գազանի պատկերի փորձությունը, որը գալիս է նախքան շնորհի ժամանակի փակվելը:

«Տերը ինձ հստակ ցույց է տվել, որ գազանի պատկերը կկազմավորվի նախքան փորձաշրջանի փակվելը, որովհետև դա պետք է լինի Աստծո ժողովրդի համար այն մեծ փորձությունը, որով պիտի որոշվի նրանց հավիտենական ճակատագիրը: Ձեր դիրքորոշումն այնպիսի անհամապատասխանությունների խառնակույտ է, որ քչերը միայն կմոլորվեն:»

«Հայտնություն 13»-ում այս թեման հստակորեն ներկայացված է. [Հայտնություն 13.11–17, մեջբերված]:

«Սա այն փորձությունն է, որ Աստծո ժողովուրդը պետք է անցնի, նախքան կնքվելը: Բոլոր նրանք, ովքեր Աստծուն իրենց հավատարմությունն ապացուցեցին՝ պահելով Նրա օրենքը և հրաժարվելով ընդունել կեղծ շաբաթը, կկանգնեն Տեր Աստված Եհովայի դրոշի տակ և կընդունեն կենդանի Աստծո կնիքը: Իսկ նրանք, ովքեր կզիջեն երկնային ծագում ունեցող ճշմարտությունը և կընդունեն կիրակնօրյա շաբաթը, կընդունեն գազանի նշանը»: Manuscript Releases, volume 15, 15.

Այս ներկա պատմական ժամանակաշրջանում նախկինում Հանրապետականություն և Բողոքականություն ճանաչված երկու եղջյուրներն արդեն փոխվել են՝ դառնալով ժողովրդավարություն և ուխտադրուժ բողոքականություն: Երբ այդ երկու եղջյուրները լիովին միանան, այնժամ նրանք կկազմեն մեկ իշխանություն, մեկ եղջյուր: Այդ նույն ժամանակահատվածում Աստված պիտի ճանաչելի դարձնի և բարձրացնի բողոքականության իսկական եղջյուրը՝ գազանի պատկերի դեմ զգուշացնելու համար: Այդ երկու եղջյուրները միմյանց զուգահեռ են ընթանում, մինչև Միացյալ Նահանգները դադարի լինել Աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորությունը:

Հայտնություն տասնյոթերորդ գլուխը նույնացնում է, որ վիշապի (Միավորված ազգերի կազմակերպություն), գազանի (պապական իշխանություն) և սուտ մարգարեի (Միացյալ Նահանգներ) եռակի միությունը այն իշխանությունն է, որ ութերորդ գլուխն է, և որ յոթ գլուխներից է: Այդ յոթ գլուխները Աստվածաշնչյան մարգարեության թագավորություններն են՝ սկսելով Բաբելոնից, ապա Մարաստան-Պարսկաստանից, Հունաստանից և ապա հեթանոսական Հռոմից: Այնուհետև հինգերորդ թագավորությունը պապական Հռոմն է, որը մարգարեորեն մահացու վերք ստացավ 1798 թվականին: Պատմության այդ կետում Աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորությունը՝ Միացյալ Նահանգները, բարձրացավ գահին, մինչև որ այն տապալվի շուտով եկելիք Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ:

Այն ժամանակ Միավորված ազգերի կազմակերպությունը ստիպված կլինի այն զորության կողմից, որ ամբողջ աշխարհին ստիպում է կանգնեցնել գազանին պատկեր, հաստատել գազանի պատկերը: Այդ պահին վեցերորդ թագավորությունը նույնպես մահացու վերք է ստացել, սակայն Միացյալ Նահանգներն այն ժամանակ ամբողջ աշխարհին կստիպվի ընդունել իր առաջնորդությունը Միավորված ազգերի կազմակերպության վրա և կպահանջի, որ նրանք նույնպես ընդունեն պապականության բարոյական իշխանությունը՝ երեքակի միությունը կառավարելու համար:

Եվ մոլորեցնում է երկրի վրա բնակվողներին այն նշաններով, որ իշխանություն ուներ անել գազանի առաջ՝ ասելով երկրի վրա բնակվողներին, որ գազանի համար պատկեր կանգնեցնեն, այն գազանի, որ սրից վերք ուներ և ապրեց: Եվ նրան իշխանություն տրվեց շունչ տալու գազանի պատկերին, որպեսզի գազանի պատկերը թե՛ խոսի, և թե՛ պատճառի, որ բոլոր նրանք, ովքեր չեն երկրպագի գազանի պատկերին, սպանվեն: Հայտնություն 13:13, 14.

«Գազանի պատկերի» միակ սահմանումը ներշնչյալ գրություններում այն է, որ այն ներկայացնում է եկեղեցու (պապական իշխանության) և պետության (Միավորված ազգերի կազմակերպության, ընդ որում Միացյալ Նահանգները վերահսկում է մյուս ինը թագավորներին) միությունը: Հեզագերը պապական իշխանությունն է, իսկ Աքաաբը՝ Միացյալ Նահանգները, որը հյուսիսային տասը ցեղերի թագավորն է:

Երբ Միացյալ Նահանգները կրնկնի կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, Տյուրոսը (պապականությունը), որը 1798 թվականից ի վեր մոռացված էր, «կհիշվի», և նա կսկսի իր հրապուրիչ երգերը: Էլեն Ուայթի գրվածքներում «ազգային կործանում» ներկայացված ֆինանսական փլուզման հետևանքով Միացյալ Նահանգները հարկադրված կլինի ամբողջ աշխարհը համախմբել՝ դիմակայելու այն աստվածաշնչյան զորությանը, որը յուրաքանչյուր մարդու ձեռքը նրա դեմ է միավորում: Այդ զորությունը Իսլամն է, ինչպես ներկայացված է Իսլամի նախահայր Իսմայելով:

Եվ Տիրոջ հրեշտակը նրան ասաց. «Ահա, դու հղի ես և մի որդի պիտի ծնես, և նրա անունը Իսմայել պիտի դնես, որովհետև Տերը լսել է քո նեղությունը: Եվ նա վայրենի մարդ պիտի լինի. նրա ձեռքը բոլորի դեմ պիտի լինի, և բոլորի ձեռքը՝ նրա դեմ. և նա պիտի բնակվի իր բոլոր եղբայրների ներկայությամբ»: Ծննդոց 16:11, 12.

Միացյալ Նահանգները դաշինք է կազմում մյուս ինը թագավորների հետ՝ ստանձնելով առաջնորդի դիրքը: Դա անում է միայն կարճ ժամանակով, ապա կպնդի, որ պապական իշխանությունը դառնա այդ ամենի գլուխը, ճիշտ ինչպես Հեզագերը վերահսկում էր Աքաաբին:

Այսպիսով, վիշապի, գազանի և սուտ մարգարեի եռակի դաշինքը միասին շարժվում է դեպի Արմագեդոն: Ութ թիվը ներկայացնում է հարությունը, և այն թագավորությունը, որը մարգարեությամբ նշված է որպես մահացու վերք ստացող, հինգերորդ թագավորությունն էր՝ պապական իշխանությունը: Երբ պապությունը հարություն է առնում, նրանք դառնում են ութերորդ թագավորությունը, և նրանց է տրվում վերահսկողություն եռակի միության վրա, և այդ ութերորդ թագավորությունը յոթ թագավորություններից այն մի գլուխն է, որը նույնականացվել է որպես մահացու վերք ստացող, սակայն ներշնչումն անդրադառնում է նաև այդ մահացու վերքի բժշկությանը:

«Քանի որ մոտենում ենք վերջին ճգնաժամին, կենսական կարևորություն ունի, որ Տիրոջ գործիքների միջև տիրի ներդաշնակություն և միություն: Աշխարհը լի է փոթորիկով, պատերազմով և երկպառակությամբ: Սակայն մեկ գլխի՝ պապական իշխանության ներքո, ժողովուրդները պիտի միավորվեն՝ Աստծուն հակառակվելու

Նրա վկաների անձում: Այս միությունը ամրացվում է մեծ ուրացողի կողմից: Մինչ նա ձգտում է միավորել իր գործակալներին ճշմարտության դեմ պատերազմելու համար, նա կգործի՝ բաժանելու և ցրելու նրա պաշտպաններին: Խանդը, չար կասկածամտությունը, զրպարտախոսությունը նա է հրահրում՝ անհամաձայնություն և պառակտում առաջացնելու համար»: Վկայություններ, հ. 7, էջ 182:

Հինգերորդ թագավորությունը, վեցերորդ թագավորությունը և յոթերորդ թագավորությունը այդ պահին բոլորն էլ կորցրել են իրենց առանձին թագավորությունները, ուստի նրանց համապատասխան թագավորությունները բոլորն էլ միասին հարություն են առնում որպես մեկ թագավորություն՝ բաղկացած երեք մասից, կեղծելով Աստվածության եռամիասն կազմությունը:

Վեցերորդ թագավորությունը, որը սկսվում է գառան նման երկու եղջյուրներով և ավարտվում է որպես մի եղջյուր, որ խոսում է վիշապի պես, կրում է պապական իշխանության մարգարեական բնութագիրը, որովհետև դառնում է գազանի պատկերը: Հենց գազանն է՝ պապական իշխանությունը, որ նախ և առաջ ներկայացվում է որպես հարություն առած ութերորդ թագավորությունը, որ յոթից էր: Բայց թեև պապական իշխանությունն է, որ առավել անմիջականորեն կատարում է այն մարգարեական հանելուկը, ըստ որի ութերորդը յոթից է, Միացյալ Նահանգները կազմավորում է պապության պատկերը և, հետևաբար, մարգարեաբար առաջ է բերում նույն հատկանիշները, ինչ պապական իշխանությունը:

Միացյալ Նահանգները սկսվեցին 1798 թվականին, երբ, ըստ Եսայի քսաներեքերորդ գլխի, Տյուրոսը՝ պապական իշխանությունը, պետք է մոռացվեր մինչև վեցերորդ թագավորության վերջը: 1798 թվականը Միլլերականների համար եղել է վախճանի ժամանակը՝ ադվենտիզմի սկզբնավորման պահին: 1844 թվականի գարնանը Միլլերական ադվենտիզմը ընդունել էր բողոքականության թիկնոցը, որը զուգահեռ է ընթանում հանրապետականության եղջյուրի հետ, որը ներկայացնում է Միացյալ Նահանգների կառավարությունը: Երկու եղջյուրներն էլ նույն կենդանու վրա են, ուստի նրանք պատմության ընթացքում ընթանում են միասին: Ադվենտիզմի սկիզբն ու ավարտը զուգահեռ են ընթանում հանրապետական եղջյուրին: 1798 թվականի պատմությունը մինչև այն ժամանակը, երբ բողոքականները մերժեցին առաջին հրեշտակի լուրը, այն ժամանակաշրջանն էր, երբ Աստված հաստատեց այդ բողոքական եղջյուրը: Նա դա արեց փորձության գործընթացի միջոցով, ինչպես արեց նաև հանրապետական եղջյուրի հետ: Զուգահեռ եղջյուրների մասին շատ բան կա ասելու, բայց ոչ հիմա:

Հանրապետական եղջյուրը պոռնկություն է գործում ուխտադրուժ բողոքականության հետ, ոչ թե ճշմարիտ բողոքական եղջյուրի, որովհետև ճշմարիտ եղջյուրը Գառան հարսն է, և նա կույս է: 1989 թվականին՝ վախճանի ժամանակից ի վեր, եղել են յոթ նախագահներ: Այդ նախագահներից վեցերորդը մահացու վերք ստացավ հենց այն տարում, երբ ադվենտիզմի վերջում գտնվող շարժումը նույնպես մահացու վերք ստացավ: 1989 թվականի վախճանի ժամանակից ի վեր ութերորդ նախագահը կլինի

նա, ով ստացել է մահացու վերք, որ ապաքինվում է: Նա պետք է լինի այնպիսի նախագահ, որ յոթից է: Միևնույն ժամանակ, 2020 թվականին, երբ վեցերորդ նախագահը ստացավ իր մահացու վերքը, սպանվեց նաև այն եղջուրը, որն այժմ կրում է բողոքական թիկնոցը: Ինչպես կաթոլիկության գազանի դեպքում, և ինչպես ուխտադրուժ բողոքականության գազանի պատկերի դեպքում, այնպես էլ բողոքականության իսկական եղջուրի դեպքում: Բողոքականության եղջուրը ներկայացված է որպես վեցերորդ եկեղեցի, որը դառնում է ութերորդը, բայց յոթից է:

Երբ դուք քննում եք այս պնդումները, հիշե՛ք, որ այն պատգամը, որը բացվելու է հենց փորձաշրջանի փակվելուց անմիջապես առաջ, անկասկած պիտի ներկայացվի այն համատեքստում, որում սկիզբը պատկերավորում է վախճանը: Այդ պատգամը պիտի ներկայացվի «պատմականության» մեթոդաբանությամբ, որը գործածում է աստվածաշնչյան պատմությունը՝ համադրված համաշխարհային պատմության հետ, աշխարհի վախճանը որոշելու համար: Այդ պատգամը բխում է երկրից:

Ճշմարտությունը պիտի բխի երկրից, և արդարությունը պիտի նայի երկնքից: Այո՛, Տերը պիտի տա այն, ինչ բարի է, և մեր երկիրը պիտի տա իր պտուղը: Արդարությունը պիտի գնա նրա առաջից և մեզ պիտի դնի նրա քայլերի ճանապարհի մեջ: Մաղմոսներ 85:11–13.

Խոսքն այստեղ պարզապես այն մասին չէ, որ հատվածում «earth»-ը նույնացվում է որպես «land»: Մաղմոսների տվյալ հատվածը ոչ միայն «land»-ը նույնացնում է Հայտնություն տասներեքի «earth» գազանի հետ, այլև նշում է, որ «truth»-ը երկրի միջից «բուսնում» է:

«Նոր աշխարհի ո՞ր ազգն էր, որ 1798 թվականին բարձրանում էր իշխանության, ուժի և մեծության խոստում տալով և աշխարհի ուշադրությունը գրավելով: Խորհրդանիշի կիրառությունը ոչ մի հարց չի ընդունում: Մի ազգ, և միայն մեկը, համապատասխանում է այս մարգարեության բնութագրերին. այն անշփոթելիորեն մատնանշում է Ամերիկայի Միացյալ Նահանգներին: Կրկին ու կրկին սրբազան գրողի միտքը, գրեթե նրա իսկ բառերը, անգիտակցաբար գործածվել են ճառախոսի և պատմաբանի կողմից՝ այս ազգի վերելքն ու աճը նկարագրելիս: Գազանը երևաց «երկրից ելնելիս», և, ըստ թարգմանիչների, այստեղ «ելնելիս» թարգմանված բառը բառացիորեն նշանակում է «աճել կամ բուսնել բույսի պես»»: Մեծ պայքարը, 440:

Միացյալ Նահանգներն է այն երկրային գազանը, որ «ելնում է»: Ուստի, երբ դուք քննում եք այս հոդվածներում ներկայացված պնդումները, ներշնչումը նույնացնում է, որ պատգամը հիմնված պիտի լինի այն բանի վրա, որ վերջը պատկերվում է սկզբով, այն պիտի դրվի պատմական գիծ առ պատմական գիծ համատեքստի մեջ, և այն պիտի գա Միացյալ Նահանգների ներսում եղող ձայնից: Իհարկե, Միացյալ Նահանգների ներսում կան կեղծ ձայներ, սակայն Աստծո Խոսքի համաձայն և նրա հեղինակությամբ, ցանկացած պատգամաբեր կամ ծառայություն, որ տեղակայված է կամ իր ծագումն ունի Միացյալ Նահանգներից դուրս, կեղծ լույս է: Աղվենտիզմը սկսվեց Միացյալ Նահանգներում՝ մի մարդու ձայնով և Միացյալ Նահանգներում հաստատված մի շարժումով: Հիսուսը որևէ բանի վերջը պատկերում է որևէ բանի սկզբով:

Ով ականջ ունի, թող լսի, թե Հոգին ինչ է ասում եկեղեցիներին: